

na w przygotowaniu

Większość Amerykanów nie jest nawet w stanie wyobrazić sobie tak dużego długu. (Na przykład, gdybyśmy wydawali 15 bilionów dolarów po jednym dolarze na sekundę, potrzebowałibyśmy na to 475 tysięcy lat...)

Ale Stany Zjednoczone nie są same. Gdziekolwiek nie spojrzeć, morze długu zalewa planetę. Obecny światowy system finansowy jest całkowicie oparty na długu. Gdyby całkowita suma długu stale nie wzrastała, system by się załamał. Jeśli znaleziono by jakiś sposób, żeby utrzymać ten system wiecznie (co jest niemożliwe), wielkość światowego długu rosnęłaby nieskończenie.

Światowe Forum Ekonomiczne mówi, że całkowita wielkość długu musi wzrosnąć o kolejne 100 bilionów dolarów w ciągu następnego dziesięciu lat, żeby „weszprzeć” przewidywany „wzrost ekonomiczny” na świecie, który jest oczekiwany przez uczestników Forum.

Cały światowy system finansowy jest gigantyczną

machinacją Ponziego¹. Jest on zaprojektowany tak, by każdego zniewolić wiecznym długiem. Jeśli w którymś momencie spirala długu zostanie przerwana w jakiś znaczący sposób, będziemy świadkami katastrofy ekonomicznej, w stosunku do której to, co wydarzyło się w 2008 r. będzie wyglądało jak niedzielny piknik.

Komentarz redakcji: *Finanse oparte na długu są mostem, który prowadzi nas od wolnego społeczeństwa do całkowitej dyktatury. Jedyną rzeczą, której obawia się Finansjera, jedyną rzeczą, która może zatrzymać ją w jej planach podboju świata, jest reforma obecnego systemu finansowego, ustanowienie uczciwego, wolnego od długu systemu monetarnego, według zasad Kredytu Społecznego. Wtedy można zrozumieć całą wagę rozwiązania Kredytu Społecznego i wagę propagowania i szerzenia wiedzy na jego temat.* 🙏

opr. red.

¹ Charles Ponzi (1882-1949), emigrant z Włoch, który przybył do USA w 1903 r. W 1920 r. stworzył pierwszą piramidę finansową, w której inwestorów spłacało się pieniędzmi uzyskanymi od kolejnych osób, a cały mechanizm sprawnie funkcjonował przy stałym napływie gotówki (przyp. tłum.).



Kredyt Społeczny nie jest monopolem państwa

Louis Even

Kredyt Społeczny nie oznacza zamiany monopolu bankowego na finansowy monopol państwa. To nie rząd będzie emitował pieniądze zgodnie ze swoimi własnymi zachciankami i celami.

Do zastosowania zasad Kredytu Społecznego rząd powoływałby członków Narodowego Biura Kredytowego (którym, służąc potrzebom Kanady, mógłby być Bank of Canada). Ci powołani członkowie zapewnialiby zgodność systemu monetarnego z celami wyznaczonymi Biuru przez prawo, zapewniając, by pieniądze odzwierciedlały w każdym czasie fakty dotyczące produkcji i konsumpcji. **Oznacza to siłę nabywczą, która gwarantowana jest każdej osobie w postaci okresowej dywidendy oraz rabat stosowany do wszystkich cen detalicznych (żeby dostosować je do obecnej całkowitej siły nabywczej konsumentów). Rabat ten jest określany matematycznie od jednego okresu do następnego, zgodnie ze wskaźnikiem całkowitej konsumpcji i produkcji.**

Kiedy rabat zostaje określony, Narodowe Biuro Kredytowe kontynuowałoby swoje działania bez żadnej ingerencji ze strony rządu, posługując się tylko statystyką (faktami), dotyczącą produkcji i konsumpcji. Biuro nie narzuca ani nie kontroluje faktów (nie mówi ono, co mają robić producenci czy konsumenci); ono tylko obserwuje i rejestruje. Fakty powstają z powodu wkładu finansowego wolnych producentów i konsumentów. Będą one zastosowane do wszystkich cen. Ponadto ceny te nie będą ustalane przez Narodowe Biuro Kredytowe. Będą dalej

ustalane przez samych producentów, zgodnie z kosztami produkcji.

Podobnie jak sprawiedliwość jest wymierzana publicznie, tak i Narodowe Biuro Kredytowe wydawałoby okresowe komunikaty dotyczące księgowości kraju. Na nich oparte byłyby rabaty i dywidendy.

Rząd otrzymywałby dalej pozwolenie na wydawanie pieniędzy na prace i usługi publiczne od wybranych przedstawicieli narodu. Zamiast brać pod uwagę możliwości opodatkowania dochodów obywateli, rząd i parlamenty uwzględniałyby zdolność produkcyjną kraju i jego fizyczne możliwości, które odpowiadają potrzebom publicznym, kontynuując także odpowiedź na potrzeby prywatne. Innymi słowy, rządy i parlamenty opierałyby swoje decyzje na rzeczywistości. Narodowe Biuro Kredytowe ustanawiałoby po prostu obieg kredytu w harmonii z tymi decyzjami, zarówno dla prywatnej, jak i publicznej produkcji i konsumpcji.

Nie istnieje najmniejsza możliwość zastosowania tego mechanizmu na rzecz dyktatury. Na tym polega różnica między Kredytem Społecznym a socjalizmem. Socjalizm ustanawia plany, do których obywatele muszą się dostosować i jest to system przemocy. Kredyt Społeczny traktuje obywateli jako udziałowców w produkcji narodowej i nie nakazuje niczego w żaden sposób. Przedstawia obywatelom po prostu okresowy komunikat dotyczący krajowej księgowości i dostarcza im dywidendy. 🙏